

De același autor la Editura Nemira:

Arrhetonul
Jung îndrăgostit de suflet
Diavolul în viziuni, povestiri și vise

LAVINIA BÂRLOGEANU s-a născut la Reșița, la 29 ianuarie 1963. A absolvit Facultatea de Filosofie a Universității din București și în prezent este profesor universitar la Facultatea de Psihologie și Științe ale Educației din cadrul aceleiași universități. În perioada 2002–2003 face studii postdoctorale în semiostilistică și antropologie culturală la Universitatea Paris IV Sorbona și la Universitatea Paris V „René Descartes”. Din anul 2003 este cercetător asociat la Laboratorul Langues – Musiques – Sociétés, o unitate mixtă de cercetare a Universității Paris V și a Centrului Național de Cercetare Științifică din Franța. A coordonat mai multe proiecte internaționale de cercetare. În anul 2001 a publicat volumul *Psihopedagogia artei* la Editura Polirom. Au urmat studiile *Antropologie sub semnul valorii* (2004, Editura Trei) și *Strategii identitare și interculturalitate în spațiul românesc* (2005, Editura Humanitas). A coordonat volumele *Identité et globalisation* (2005, Editura Humanitas) și *Interculturalité – études, recherches, expériences* (2007, Editura Universității din București). A publicat studii și articole în reviste internaționale și în volume apărute la prestigioase edituri din Franța, Germania și Canada. În 2011, a debutat ca autor de ficțiune cu *Nodurile Lunii. Roman apolitic, academic și esoteric*.

lavinia bârlogeanu

ACOLO

NEMIRA

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

BĂRLOGEANU, LAVINIA

Acolo / Lavinia Bârlogeanu. - București: Nemira

Publishing House, 2014

ISBN 978-606-579-938-7

821.135.1-31

Lavinia Bârlogeanu

ACOLO

© Nemira, 2014

Redactor: Odilia ROȘIANU

Tehnoredactor: Irina POPESCU

Lector: Ecaterina DERZSI

Tiparul executat de FED PRINT S.A.

Orice reproducere, totală sau parțială, a acestei lucrări,
fără acordul scris al editorului, este strict interzisă
și se pedepsește conform Legii dreptului de autor.

ISBN 978-606-579-938-7

N-o ducea prea bine cu banii prin anii '70, dar numai dacă ne gândim la faptul că în timp și, este adevărat, după mai multe tentative eșuate a devenit, cum se spune, putred de bogat. Și, totuși, trebuia s-o facă...

Imboldul să vină la Paris îi dădea ghes de mai multă vreme și cum tot avea de gând să scape și de Roma, și de „Roma“, a hotărât într-o bună dimineată să-și ia lumea-n cap. Ce-o fi fost în mintea lui când s-a încurcat cu o muiere căreia i se zice ca unui oraș? Unde mai pui că pare și milenară, întocmai ca metropola. De asta avea el nevoie, să reguleze una de vârsta maică-sii? Când și-a aruncat la rezezeală puținele haine în valiză și a anunțat-o că se cară, femeia arăta chiar mai bătrână decât locul ăla împuțit din care voia să-și ia tălpășița.

Cască gura prin Montparnasse și repetă ca o moară stricată vorbele lui Mario: „Pentru toate e un timp!“ Slavă Domnului că a reușit, cu banii strânși de la Roma și cu ce i-a mai dat maică-sa,

să se instaleze în Rue de L'Aude! Pe urmele lui Soutine... În atelierul lui... Chiar ACOLO.

Câtă dreptate avea Mario când spunea că a dus o viață scindată, „de schizofren“! A urmat cursurile mai multor facultăți, dar n-a absolvit decât arhitectura. Și ce folos? Oricum, nu-l atrage deloc perspectiva de a proiecta clădiri înalte din sticlă. „Ce dacă e la modă? La dracu' și cu edificiile moderne și cu toți anii pierduți prin facultatea aia! La dracu' și cu Roma! La dracu' și cu viața mea împrăștiată în toate direcțiile!“ Beția încrederii – este convins, justificate – îl prinde în mrejele sale. Știe că în el se adăpostește unul dintre cei mai mari pictori ai lumii. I-a și mers vestea prin *Institutul de Arhitectură* că e un artist, „un adevărat estet“, cum ziceau unii, iar expoziția de la *Valle Giulia* i-a adus confirmarea talentului. Nu sperase că vor apărea atâtea cronici favorabile. Este adevărat însă că era și mâna Romei pe-acolo.

Nu i-a fost rău cu ea, trebuie să recunoască. Nici faptul că l-a deprins cu obiceiuri afectate și cu maniere costisitoare nu i se mai pare de rău augur. Dar a venit timpul să pună punct și „perioadei Roma“, și influenței aristocrate a maică-sii. Flăcăruile plâpânde ale trecutului se sting una câte una. Aruncă 50 de cenți în pălăria unui *clochard* care cântă *La vie commence*, convins fiind că e un semn, că începe într-adevăr viața lui, ACOLO, imediat după colț, așa că intră în buticul *Nicolas* să-și aleagă un vin bun sau chiar mai multe. Vorba aia, pentru viață trebuie să te pregătești cum se cuvine.

Răsufală ușurat că a scăpat de Roma. A decis, și a avut franchețea s-o anunțe și pe ea, că n-o s-o mai reguleze, dar i-a spus

că se așteaptă să fie în continuare generoasă cu el și să-l ajute în carieră, ceea ce se și întâmplă. În definitiv, ea a aranjat participarea lui la expoziția de la Köln, peste câteva luni. Acum, că este departe și că s-au separat oficial, recunoaște că n-arăta deloc rău când a cunoscut-o. Toți studenții de la *Accademia Belle Arti*, unde predă ea *Renașterea*, i-ar fi tras-o. A și fost întrebat cum e tipa la pat și el a răspuns franc: „Bună!“ Așa era, nimic de zis, dar nu mai avea chef să-și piardă timpul cu una ca maică-sa.

Tresare. Imaginea înfiorătoare îl năpădește din nou... De-atunci nu s-a mai apropiat de ea. „Taică-tu fute mai bine ca tine!“, așa i-a spus în vis, și când a întrebat-o de unde-l cunoaște pe taică-su, Roma a izbucnit în râs. S-a uitat mai bine la ea și a văzut că e, de fapt, maică-sa. „Să-l văd eu pe ăla care-ar fi putut să treacă peste un astfel de coșmar. *Addio, Roma! Addio signora!*“

Nu-și face prea multe probleme din cauză că s-a folosit de ea și când s-a văzut cu sacii în căruță – o expoziție importantă la activ, perspectiva alteia și mai importante, o grămadă de relații utile și mai mulți bani în cont – i-a spus: „Salut!“ Lucrurile astea se întâmplă tot timpul. Și, în definitiv, curva aia l-a sedus, așa cum a făcut și cu alții înaintea lui. Era la o partidă de șah cu Giuliano, cel mai tare din academie. Toți au rămas cu gura căscată când el, care n-avea nicio întrecere câștigată, l-a făcut mat! În seara aia s-a întâmplat. Îmbătat de succesul în fața unui adversar de temut și de câteva fumuri de pai i-a căzut în plasă. Tipa a profitat: s-a apropiat prin spate, și-a frecat tâțele de umerii lui și l-a îmbrățișat. „Cine dracu' ar fi rezistat? Gata! *Tempi passati...*“ Trebuie să lase rahatul ăsta în urmă. Pe cățeaua aia în călduri s-o reguleze de-acum altul, că doar nu s-au închis cursurile la academie.

„Pentru prima oară pe cont propriu! Nu-i rău!“ Rupe un colț din bagheta pe care-o duce sub braț și se bucură că poate să facă tot ce-i trece prin cap.

– Liber!

„Necioplitul!“ , i se pare c-o aude pe maică-sa, admonestându-l pentru prostul obicei de a vorbi cu gura plină, dar, din fericire, nu e prin apropiere să-l beștelească, spunându-i că e un „bădăran“ și că e leit taică-su. Parc-ar fi vina lui că a moștenit defectele bătrânului! Bine că nu poate să-i știe și visele! „Degenerat!“ Da, ar crede că a născut un monstru care tânjește s-o reguleze. L-ar fi trimis ea la psihanaliză pentru motive mult mai neînsemnate decât visele incestuoase pe care, trebuie să recunoască, le-a avut în mod repetat. S-ar putea însă ca, scăpând de Roma, să scape și de coșmarul ăsta împluțit.

E minunat Parisul! Vremea însorită și blândă îi dă senzația că s-a instaurat un anotimp veșnic, nu știe care, pentru că nu mai e nici vară pe de-a-ntregul, nici toamnă de-a binelea. Parcă și scurgerea orelor s-a întrerupt. Are senzația că va fi o amiază continuă și e recunoscător pentru acest simțământ, fără să știe însă cui. „N-ai niciun Dumnezeu!“ , nu așa-i zicea maică-sa când îl prindea masturbându-se? „Ce bărbat face așa ceva?“ Uf, cum îi vâjâie prin minte comentariile pe care le făcea la adresa masculinității și maturității lui!

Cum reușește femeia asta să i se bage în cap în momentele cele mai nepotrivite? „N-o să te potolești niciodată. Ai sânge de nomad!“ Da, are dreptate, se vede nevoit să admită și se întreabă cum de-l cunoaște atât de bine, deși nu i s-a destăinuit niciodată. Ce fel de vrăjitoare sunt femeile astea, maică-sa și

Roma? Cum de știu ele ce are de gând să facă înaintea lui? Din fericire, amândouă sunt departe și nu-i este dor de niciuna. Este liber, în sfârșit, și are motive mari de încredere în viitorul lui de artist. Chiar Roma i-a prezis că lucrurile vor merge strună și că nu va fi nevoit să treacă prin sărăcia lucie pe care au cunoscut-o aproape toți idoli lui. Da' tot curva aia l-a prevenit că bine n-o să-i fie și nici liniștea n-o să-l viziteze foarte des. „Să se ducă-n mă-sa cu previziunile ei cu tot! Ce, liniștea îmi lipsește mie?“

Este convins că ar fi fost mult mai fericit dacă s-ar fi născut în urmă cu vreo șaptezeci de ani. Ehei, să fi fost el contemporan cu Soutine, cu Chagall, cu Dalí, cu Picasso, cu Modigliani, cu Magritte! Dar a venit pe lume mai târziu decât ar fi trebuit și cine altcineva poartă responsabilitatea pentru acest neajuns fundamental dacă nu maică-sa? În fine, nu mai are rost s-o învinovățească. Jocurile oricum sunt făcute. Totuși, ar fi fost genial să-i cunoască! „Parisul pe vremea lor trebuie să fi fost... Oau!“ Brusc, începe să se simtă ca și cum s-ar plimba pe aleile unui cimitir și se gândește chiar s-o facă. Așa că o ia agale spre locurile de veci din *Montparnasse* ca să-l viziteze pe Soutine la noua lui casă și parcă toată bucuria de dinainte îl părăsește. „Cine știe? O fi având dreptate scroafa aia bătrână că îmi este sortită o neliniște greoaie și continuă.“ O lumină neașteptată îi străfulgeră ochii de un albastru închis și colțurile gurii se lăsă ușor în jos.

Martha l-a văzut pentru prima oară în acea seară, chiar după ce se întorsese din vizita făcută defunctului Soutine. I s-a părut posomorât și fatalist, dar foarte atrăgător. Și-a dat seama imediat

că e italian și, cum se convinsese în adolescență că are o slăbiciune pentru bărbații din Peninsula, l-a invitat imediat să ia loc la masa ei, când i s-a înfățișat dinainte spunându-i:

– Nu am un nume demn de a vi-l face cunoscut, dar sunteți cea mai încântătoare faptură pe care am văzut-o vreodată în fața ochilor. Ce sunteți dumneavoastră, om sau înger? De fapt, nu contează. Orice ipostază e convenabilă pentru mine.

Deodată ia aerul cuiva care spune un mare secret:

– Tocmai vin de la o șuetă cu o fantomă...

– Interesant, poate îmi povestiți câte ceva.

Deși îl privește zâmbind, Martha e foarte precaută. „Nu trebuie să-mi pierd capul. Am altele mai bune de făcut, viitorul meu începe foarte curând.“ Tinde să-și domolească imboldul nefiresc de a se apropia de un tip ce părea cam picat din lună și care mirosea neobișnuit. S-a apropiat, totuși, încercând să deslușească mai bine ce vapori emană pielea lui.

– Sunteți zugrav?

– Un fel... Ei bine, vă spuseseam că am stat la șuetă cu un mort. Locuiesc în fosta lui casă și m-am gândit că ar fi frumos din partea mea să-i fac o vizită. N-am crezut niciodată că purtările aristocrate ale mamei mele mă vor contamina. Dar, ce să zic? Multe lucruri nu știu despre mine. De exemplu, nu știam că pot fi pe deplin sincer, dar cu mortul am fost. De aceea, aș vrea să știu care este natura dumneavoastră: om sau înger?

– Din păcate, om.

– Din fericire, nu trebuie să fiu pe deplin sincer. Și, tot din fericire, îmi amintesc destul de bine franceza, așa că încerc să

va cuceresc. Ce rost are să pierdem timpul? Nu rămân pe-aici o veșnicie. Dacă vreți, după cină mergem să vă zugrăvesc puțin.

– Să mă zugrăviți?

Nici nu-și pune problema să-l refuze. Sporovăiala tânărului cu ochii scânteietori o atrage într-o emoție năvalnică și instabilă. Degeaba își tot repetă ce planuri mari are pentru viața ei, că nu le poate periclita din cauza unui italian fermecător și, desigur, rupt în cur. „Nu-s toți așa?“ Se uită la el ca la tăvălugul din calea căruia nu te poți feri. Ce se va întâmpla cu viitorul ei dacă se rostogolește într-o relație volatilă și distrugătoare? „Nu. N-am să devin eroina unei melodrame chinuite!“ Coboară ușor privirea și ia dintr-odată un aer serios. Ciudat, pe tinerii pe care-i cunoscuse până atunci știa să-i refuze politicos, dar ferm. Putea să-i facă să înțeleagă că este cât se poate de devotată planurilor ei și că niciunul nu intră în schema de reușită pe care a scornit-o cu atenție pentru propriul ei viitor. Cum de i se întâmplă acum ceva atât de neașteptat? Își ridică încet paharul cu vin, îl ține strâns cu amândouă mâinile până când lichidul încetează să tremure și-l dă pe gât aproape jumătate.

– Ce manierel! Și eu, care credeam că franțuzoaicele...

– N-am reținut numele dumneavoastră.

– Pentru că nici nu l-am spus. Neimportant. Dar va fi cândva foarte important. O să vizitați expozițiile mele în marile galerii pariziene. Îmi place să visez...

– Speram să fie mai mult decât un vis. Mă gândeam că aveți proiecte elaborate și că le urmăriți pas cu pas.

Își îndreaptă spatele și ia un aer ușor afectat:

– Dacă vrei date concrete, iată, pot să anticipez că o să vizitați cea mai mare expoziție pariziană a mea de la *Centre George Pompidou*.

– Nu v-aș lăsa altfel să mă zugrăviți.

Începutul de septembrie era neobișnuit pentru Parisul încălzit și înveselit pe timp de toamnă, cel mai adesea, doar de chipurile îndrăgostiților rătăciți pe străzile pietruite. Ăștia sunt o specie aparte: se sărută sub stropii grei de ploaie și li se pare că e senin și că înflăcărarea lor va dura o veșnicie. Dacă s-ar uita puțin și în ochii cerului, ar vedea finalul mai apropiat sau mai îndepărtat, dar întotdeauna trist, al unei pasiuni dezlănțuite. Și totuși, în seara aceea, era plin de stele.

– Știți, prietenii mei de orientare ecologistă pretind că, din cauza luminilor multe, prea multe, este imposibil să vezi stele deasupra Parisului.

– Un mit năruit. Presimt că vor mai cădea și altele până la sfârșitul serii.

Francesco a început prin a-i povesti câte ceva despre lehamitea față de orașul Roma și față de tot ce înseamnă acel oraș pentru el: plictiseala din facultate, cluburile pe care le frecventa, vizitele – de fapt, controalele – maică-sii, sentimentul singurătății. I-a povestit, de data asta fără să-și dea aere, despre felul în care maică-sa, dar și taică-su, obișnuiesc să-și bage nasul în viața lui.

– Vor să facă din mine un arhitect provincial, cu burtă, cu cel puțin trei copii... Asta e fericirea pe care-o nutresc ei pentru mine.

– Și, pe unde-ar fi provincia asta?

– Prin sud. E doar provincia din care vreau să plec, așa că nu merită să-ți încarci mintea. Presupun că putem să ne tutuim dacă tot am început să vorbim despre familie...

O privește intens pentru câteva clipe și ia atitudinea ezitantă a celui care face o mărturisire:

– Îmi plac mult și mă simt timid în fața ta.

– Și eu care, trebuie să recunosc, te cred un înfumurat...

Mergeau unul lângă altul și nu-i putea vedea expresia, însă Martha era copleșită de starea exuberantă a unui tânăr care părea să nu aibă nicio idee despre ceea ce va face în viață, dar știe exact ce-i trebuie. Era, cu alte cuvinte, tocmai opusul ei. Îl însoțea pe străzi ale Parisului despre care habar nu avea că există. Rue de l'Aude se îndepărta, este foarte adevărat, de zona pariziană pe care o frecventa ea, dar, fascinată de povestea primei expoziții de la Galeria *Valle Giulia* din Roma, a decis că se poate lăsa în voia instinctului unui bărbat de care simte că se îndrăgostește. Planurile ei de viitor sunt clare, perspectiva realizării lor este mai mult decât optimistă, de ce nu și-ar dirija atenția, prin urmare, și spre altceva, cum ar fi senzualitatea? N-are și ea dreptul să-și piardă puțin capul? Când îi întâlnește privirea se simte liberă și încrezătoare. Poate o să-i și placă să fie fericită, chiar dacă nu-și bate prea mult capul cu chestii de felul ăsta. Pentru Martha alte lucruri sunt importante, mai ales că prima ei întrevvedere cu producătorul de la *TF1* a mers excelent, în ciuda faptului că un număr important de posturi trebuiau reduse. Ar fi fost foarte descumpănită să nu primească un semnal bun, dar se pare că soarta îi este favorabilă.